

LA GALERIA

FRANCESC FONTBONA
francesc@francescfontbona.cat

La Fundació Vila Casas i la seva tria

Antoni Vila Casas, farmacèutic i empresari, fa sense tenir-ne cap obligació una política cultural de país —diguem fins i tot que *d'Estat*—, pel seu compte, i sense fer el fatxenda quan s'ho podria permetre. Des de la seva fundació fa constantment exposicions d'artistes catalans del segle XX —i XXI—, la majoria de les quals mai no veuríem si ell no les fes. Les exposicions van acompanyades sempre d'un catàleg, de petit format, però prou dens per omplir decentment el forat bibliogràfic que molts dels artistes triats encara tenen. I hem tingut sort, perquè els tria bé. Segurament hi té molt a veure el fet que la directora de la seva col·lecció és Glòria Bosch, però, coneixent-lo a ell sabem que el seu gust i criteri personals hi deuen ser sempre ben presents.

Ara hi té una mostra de l'escultor Moisès Villèlia —a qui ja en va dedicar una altra fa uns anys—, un dels escultors europeus més originals de la seva generació, encara que em penso que en vida no es va saber vendre gens bé, ni va trobar tampoc qui el situés en l'òrbita mundial que la seva creativitat mereixia, circumstància imprescindible per arribar a fer forat en l'art del seu temps. També hi ha una exposició dels artistes que el crític i poeta Juan Eduardo Cirlot va glossar a la revista *Correo de las Artes*, un conjunt que constitueix una antologia molt bona de la pintura informalista catalana de finals dels cinquanta i primers seixanta, digna que passés a formar part de la sala corresponent del Museu Nacional d'Art de Catalunya. I també hi ha una altra exposició d'un octogenari pintor català, Albert Garcia-Àlvarez, desconegut entre nosaltres, antic membre del

grup Flamma, i que ara és un artista destacat a Nova Zelanda, on viu i treballa —de pintor i de pedagog— des del 1973, després de passar un decenni als Estats Units d'Amèrica. Redescobrir i reivindicar aquesta mena de figures autòctones també seria propi del museu nacional d'un país normal.

La fundació porta ja vora un centenar d'exposicions similars fetes, majoritàriament a l'Espai Volart, de Barcelona,

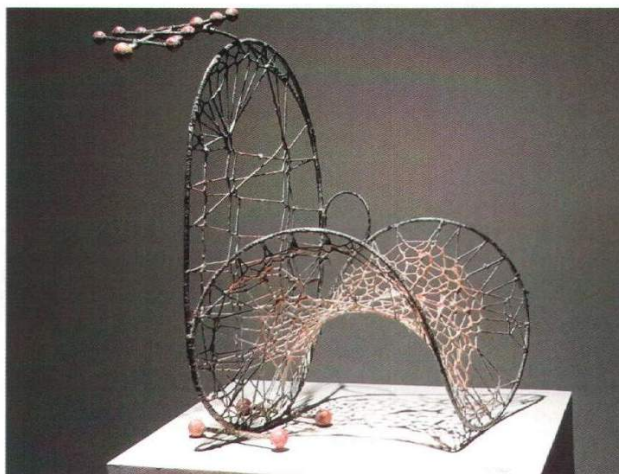
gaire. I si hem d'esperar que hagi passat prou temps perquè d'aquests artistes, un cop morts i enterrats i passats pel celler, se n'ocupi el MNAC, vol dir que la feina de prestar atenció a l'art contemporani del país no es fa correctament des de les institucions públiques que ho haurien de fer.

Sort d'aquesta ja impressionant col·lecció de catàlegs de la Fundació Vila Casas, perquè d'aquí a uns quants de-

cennis els que vulguin saber què va ser l'art català de la segona meitat del segle XX hi podran recórrer, i en tindran una imatge —sempre subjectiva, perquè és la tria d'una entitat concreta i no amb la imparcialitat que hauria de tenir *el país*—, però en tot cas molt més completa que la que trobaran a l'entitat que té l'encàrrec del contribuent de fer aquesta recopilació.

A mi de gran —és un dir perquè ja no estic tan lluny de l'edat d'en Vila Casas i per tant ja no hi sóc a temps, i a més ja estic jubilat— m'hauria agradat poder tenir l'oportunitat i els recursos de fer alguna

cosa semblant a la que fa ell: per exemple, una editorial per publicar-hi, a fons perdut, monografies d'artistes històrics a gust meu, i d'acord només amb el meu criteri, sense haver de preocupar-me de fer content cap objectiu polític, ni cap superior jeràrquic, ni d'aconseguir-ne rendibilitat econòmica, perquè, la seva rendibilitat cultural, ja m'hauria ocupat jo mateix que fos ben alta. Però la culpa és meua: de no haver escoltat prou al meu avi, que, en haver de triar carrera, no li vaig fer cas quan em deia que, si estudiava Lletres, no em guanyaria mai bé la vida.

Obra de l'escultor Moisès Villèlia exposada per la Fundació Vila Casas.

però també a Can Framis, igualment a Barcelona, a Can Mario, de Palafrugell, o al Palau Solterra, de Torroella de Montgrí. I no diré cap més dels noms d'aquests pintors, escultors i fotògrafs, que varen protagonitzar exposicions passades de la Fundació Vila Casas, per què no sabria per on tallar la llista sense incórrer en injustícies flagrants de tants com són.

De tots aquests noms, el MACBA, que és el museu oficial a què, per cronologia, hauria pertocat de fer-ho, possiblement no ha prestat atenció a cap d'ells. No m'he dedicat a corroborar-ho, però en tot cas estic segur que no m'equivoco de